సత్యపథము

SATYAPATHAMU

మచ్చిత్త మద్గత ప్రాణా:

బోధయంతి

పరస్పరం

\- **భగవద్గీత**

అధ్యాత్మిక బసంత్ పంచమి సంచిక

సంపుటి 26
త్రైమాసిక పత్రిక 2021 సంచిక
1

విషయ సూచిక

	Editorial	Vidyadhar Joshi	1
1.	Bondage and Freedom	Samartha Guru Lalaji Maharaj	3
2.	Meditation	Pujya Sri Ramchandraji Maharaj	9
3.	Determination	PujyaSri Ramchandraji Maharaj	13
4.	Freedom and Liberation	Sri K.C.Narayana	16
5.	ప్రాణాహుతి యొక్క విశిష్టత	పూజ్య శ్రీ రామచంద్రజీ మహారాజ్	33
6.	ప్రార్థన	శ్రీ కే. సి. నారాయణ	37

సంపాదకవర్గము

డా.కె.మాధవ
శ్రీ విద్యాధర్ జోషి
శ్రీ జి.కొండారెడ్డి

పత్రిక చిరునామా

శ్రీరామచంద్ర చైతన్య స్రవంతి
లక్ష్మీపాజా, 5వ అంతస్తు
షెనాయ్ నర్సింగ్ హోమ్ ప్రక్కన,
ఎంట్రెమ్చ్మెంట్ రోడ్, ఈస్ట్ మారేడ్ పల్లి,
సికింద్రాబాద్ – 500 026

Published by:
SRI RAMCHANDRA PUBLISHERS
LAXMI PLAZA, 4TH Floor, Besides Shenoy Nursing Home,
Entrenchment Road, East Marredpally,
SECUNDERABAD-500 026.

EDITORIAL

Dear Brethren,

Hearty pranams on the occasion of Basant Panchami. Nature presents itself in full bloom filling our hearts with freshness, hope and bliss at this time. It is during this time that humanity was blessed with Nature's prodigy in the form of Pujya Lalaji Maharaj. We remember the Grand Master with gratitude and deep reverence. It is to His credit that the method of Pranahuti was revived and humanity in this era now has hope that it can usher itself to a life of freedom and bliss. ISRC has aptly named it as the Lalaji Era. We are blessed to live in an Era where it has been made possible for ordinary householders to aspire for liberation and beyond. Pujya Babuji Maharaj says, "It is my Master alone who gave light to the Original Source which was nearly dried. His message to mankind may be aptly pronounced as, **O Bounded ones, now start to look for becoming free. (Aseero, karo ab rihayeen ki baate)**".

Not only has the call to seek freedom been given, the means has been hinted too. We are to look or orient towards the Master alone for seeking liberation. In other words, single pointed orientation.

It is proper that we remind ourselves of this pronouncement within our hearts, giving it the nourishment needed to create the right craving and restlessness to reach the cherished goal. Let us develop that all absorbing attachment to Reality alone that will free us from every other bondage. Traditionally, the yellow colour is associated with Basant. It signifies wisdom or Viveka. The sunflower, incidentally yellow in colour is wise enough to always look towards the sun to find its nourishment and bloom. So should we be wise enough to look only towards the Master, who is the Sun of Spirituality, under whose magnificent rays we can find our nourishment and bloom. Pujya Babuji Maharaj says, "**We should utilize this occasion in getting into the Master and Master alone, which will act as food and tonic for spiritual elevation. Remembrance should be in a way that we feel the thought of remembrance oozing out from the objects everywhere. It is the real remembrance which mortals can have. It is a play for our good**."

This would be the proper way to nourish our hearts orienting ourselves all the time towards the Master like the wise sunflower. Wishing all a very happy and blissful Basant Panchami and the 149th year of the Lalaji Era.

Pranams

Vidyadhar Joshi

Bondage and freedom

- Samartha guru Lalaji Maharaj

Artificial feeling and the idea of firmness of artificial relationship was all a form of mental conception just like religion. It was a play of man's willpower being uni-directional. Now, the question is: How is this life a bondage? The answer is that thought alone has made this play a cause of bondage.

Desire gave birth to greed in mind
It held the mind steadfast
Gradually the greed became strong
And that was the root-cause to bind.

In that firmness the mind was bound
With the thread of T-ness
It acted as the warp and woof
And the web was knit all-around.

Thus increased the desire for bondage
It became a mine of worry and vice
Just as the gait of snake and mouse
It remained quite unwise.

It does not give up greed nor its association
And wants to be by its side
Where there is greed, there it resides,
A strange and wonderful juxtaposition!

This is the bondage of the rope of Time,
Hardly one can see,
When the Lord bestow His grace Supreme
Then disappears mental worry.

For example, in a drama, a certain individual assumes the role of the King Indra and comes on the stage. Due to the strong thought he considers himself Indra during the play and even after the drama is over, this thought took a firm root in his heart. People laughed at him and explained to him. But he could not be convinced, with the result that he experienced sorrow and became a butt of ridicule.

Take another example. A person thought in the dream that he was ill, and the thought became so firm that it persisted even after his waking. Now he laboured under the same illusion in the waking state and during sleep. Though he appears to be quite healthy, he never admits it; and he remains unhappy

without any reason. This is another example of bondage. Take one more example. A person is under the illusion of ghost. He saw a bare branch of a tree in the dark night and thought it to be a ghost. His thought power told him that the branch is a long-toothed ghost. He became afraid and ran away, fell down and became unconscious. When he regained consciousness and opened his eyes, the illusion of the ghost caught hold of him. He begins to talk at random and to roam here and there like a mad man. He is thus unhappy. When a thought born out of illusion torments a man in this way, he is caught in its bondage and becomes unhappy. This world is a place of illusory thoughts, where thousands of affairs of illusion happen. What else can a man be except being unhappy when caught in the meshes of illusory thoughts? Brahmana, Kshatriya, Vaishya, Shudra, is a thought born of illusion. Grihastha, Vanaprastha, Sanyas — is an illusory thought. Hindu, Muslim, Christian, Jew — is an illusory thought. Religion, tradition, customs, sect (or Path) — all these are illusory thoughts. Men who have been caught in the chains of this bondage are so much worried that they are unable to understand reality. All these bondages are not real; all of them are artificial, illusory, pertaining to thought, and fictitious. This

chain goes far beyond, so much so that it exists in the other world even after death.

If one can understand this bondage, and after enjoying pleasures and suffering miseries one feels aversion towards them, or mentally refrains from them, you will find many a man free in this world in the same way as they are bound. Such men begin to persuade and pacify as soon as desires are born. They are called wise men of high approach. They free the persons in bondage by proper means and instructions. Their existence is a matter of fortune. They are called *Mumukshu* or desirous of emancipation and are highly qualified and the most fit. But those devotees of God who love bondage are very obstinate and stubborn. They do not want to break the bondage, but only want to save themselves from misery. Such is their fitness. The doctors of their diseases are generally propagators of religion, who treat one illusion with another illusion, and have gradually freed many. The third category of men are even worse than these. They know fully well that customs and manners, particular religions and traditions are the worst bondage. But they are enemies of all reform. Those who free them are somewhat harsh by nature. They take work with strictness and topple down the faith and

beliefs of their disciples. They dig out the roots of illusory ideas with cruelty and oppression. They are good at heart, but when they see no other means, they are compelled to take work with strictness and force.

There is a fourth type of freeing men, who are called saints, who are found in almost all religions and sects. They are the most sympathetic, most kind, and very good at heart. They become a friend, philosopher and guide and awaken the disciples. They do not adopt the method of threatening, refuting or beating. They reveal the Reality by safe and peaceful means. They strengthen the chain of their Satsang and give the benefit of their Satsang to those who are caught in illusion. Without aversion towards religion or tradition, they explain to the aspirants according to their bent of mind, but give them their own colour and make the aspirants like themselves. These are different kinds of liberators. The patient, however, is certainly fit for some kind of treatment or the other. Now the fact remains that some patients act according to the advice of the doctor and take medicine remaining on strict diet, and they regain health in a short time. Some invite disease due to their ignorance; some do not adhere to diet; some do not care for the doctor's advice.

That is why the remedies of doctors differ. Among patients they are the best who have faith in the doctor; who delight in taking medicine, and who are willing to remain on strict diet. Such patients recover their health easily and in a short time. The second type of patients hear the advice of the doctor but seldom keep up the diet. Their doctor explains to them, coaxes them and gradually brings them to normal health by slow and average treatment. The third type of patients want to get better but are very bad at regimen; they dislike bitter medicine and at times they look upon their doctor with contempt. For them Nature sends a hard-hearted physician, who sits on the chest of the patients and makes them swallow medicine by force. He never listens to the words of his patients and treats them with utmost cruelty, strictness and compulsion. He never cares for the sentiments of his patient. The fourth type of physicians are the saints who become a friend and sympathiser of their patient, and treat the disease according to convenience. They bring the patients under their control through love, however stubborn they may be, and restore their health. The qualification for treatment is the condition of the patient at each and every stage.

* * *

Meditation

Pujya Sri Ramchandraji Maharaj

The regular process followed under the Sahaj Marg system is meditation on the heart, thinking of the presence of Divine Light there. It is a simple process, but sometimes, due to complexities of thought in individual cases, complications arise which deprive a seeker of the full advantage thereof. For this reason, an endeavour is made to clear some aspects of the process that are commonly misunderstood.

We start with dhyan, meditation, and when we become absorbed in it we reach the preliminary state of samadhi or concentration. This concentration should not be confused with the type of concentration that requires the exertion of willpower. For such a concentration, a seeker need not struggle within himself. It is the natural outcome of meditation when one's being merges into one thought or feeling.

So a seeker must practise meditation in a simple and natural way, keeping away from the idea of concentration. Meditation implies a sense of thinking over and over again. At the initial steps it may be with breaks and interruptions, but after

some time it forms a connected link of unconscious thought in the subconscious mind. That is the true form of meditation. With this view we must only take up meditation without the least effort to concentrate, and go on with it in the simplest way, avoiding all the physical and mental strain.

The next mistake, which sometimes baffles a seeker, and of which he often complains, is that he is not able to see the Light or grasp the exact location of the heart. This is but an error of understanding. It is not actual visualisation of the Light that is necessary for the purpose, but only a faint idea of it in the form of a mere supposition. Those who hanker after visualisation of Light, mean to put it under a material cloak, which must necessarily be the outcome of their imagination. Thus the thing coming to view, if at all will be artificial and not real. Moreover, the Light is not our goal. We take it up only as a base for our thought to rest upon, in order to proceed by it to the possessor of the Real Light or glory. In this way we mean to proceed from the quality to the substance, from the apparent to the Real. So it is quite immaterial whether we see the Light or not.

The proper course is, therefore, to turn one's attention gently towards the heart and suppose the presence of the Divine

Light there. All efforts to localise the position of the heart or to visualise the Light can be avoided.

Awareness during meditation remains only so long as our thought remains in touch with the physical mind. When it goes deeper into the finer layers of consciousness, physical awareness is lost, although silent meditation goes on unconsciously in the subconscious mind. The only thing to be done under such circumstances is to revert gently to the object whenever one feels he has been lost, and go into meditation again without the least worry for the previous unawareness.

The other error, perhaps the most serious one, relates to the abnormal rush of thoughts during meditation.This is generally most annoying to a seeker, though, in fact, it is not so if properly dealt with.The ceaseless flow of thoughts is not confined only to the meditation hours, but it continues every moment. It is more acutely felt, however, during meditation, because at that time we try to make ourselves empty of all thoughts and ideas. There is a huge store of thoughts lying buried in the deeper layers of consciousness. By the effect of meditation, a void is created in the conscious mind, so the buried thoughts rise up and force their passage into the void, affecting our grosser consciousness to some extent.

The mind, being unregulated, begins to move in conjunction with them, creating all sorts of troubles and disturbances. It is in fact not the rising of thoughts that is annoying to an abhyasi but his over-attention to them, which brings him into direct conflict. The reaction thus caused makes thoughts all the more powerful and the trouble is aggravated.

It is in fact not the controlling of mind that is suited to our purpose, but it's right moulding and the proper regulation of its activities. This can be effected not by the use of a whip but only by removing grossness through the process of internal cleaning. This is the only effective way for the transformation of the real being of man.

For our spiritual purpose it is essential to make ourselves free from thoughts as far as possible. This can never be done by means of suppression, but only by throwing out the poison from the mind, which cannot stop the creation of thoughts. The rising of buried thoughts helps to exhaust the store by effecting their bhoga, so that in due course the abhyasi becomes free from them and attains a harmonious state. His mind-lake is thus free from the ripples and perfect calmness begins to prevail within him.

* * *

Determination

- Pujya Babuji Maharaj

What I want is that all of you rise as sun of spirituality! But how is it possible?

When you do not let the shadow of earth eclipse the sun

And when that is possible?

When you orbit in such a way as your movement be direct.

How to find this orbit? How to move direct?

By keeping the destination in full view.

How to remember the destination?

By becoming one with it.
And when can a person be one with that?

When you lose yourself.

And how to lose oneself?
By bearing no other thought in the heart than that.

And how is that possible?

By practice.
How practice is possible?

Through love and interest.

How love and interest can be engendered?

By remembering constantly.

And how constant remembrance be cultivated?

Through determination.

How determination is possible?
When we gird up our loins to sacrifice our pleasures and to shake off idleness.

I have explained everything in detail yet, my brother, people think that the spiritual condition of any individual is a miracle done by me. Just imagine, had I had the power to show miracles all the seekers-abhyasis- would have attained to high spiritual conditions. As a matter of fact miracles are wrought by attachment, deep interest and love in an abhyasi. Similar water rains everywhere but somewhere grow the weeds, somewhere the flowers and somewhere mere lime and sand is found. As is the soil, so the results.

The sensitivity to feel does not develop in people generally as they do not apply themselves to it. They are very sensitive to worldly matters and their mind is very alert in money making activities. The reason is that they have deep interest in it and, therefore, they understand it minutely. But where is their attachment to the spiritual side. They only join group meditations and then keep aloof. Neither they care to adopt those qualities in life that may be conducive to spirituality- Brahmvidya, nor do they want to give up those that may be putting up hindrances in the way.

All systems like Buddhism and Jainism insist upon the point that we try to be as we should be. They stress the principles and rules and regulations and their observance is taken as a mark of spiritual advancement. If we look to ourselves we will see that we do not want to give up any

shortcoming. The reason is that people do not crave for the goal otherwise they would leave everything to pursue it. When our tendencies lean towards something, we start sensing many things of that and concentration grows. Then our energies get balanced and a kind of equipoise is achieved. As soon as this develops, the sensitivity to feel dawns. But, my brother, who is to bother for all this! Such persons are rare who are ready to do or die and truly speaking, unto them Reality unmasks itself. This deep interest, craving and love takes us to wonders. All the seekers- abhyasis – pass through various spiritual conditions without fail but due to lack of interest they do not feel it and then they complain of it to me.

But when I ask someone to have the capacity to feel and observe, he replies that he tries alright but does not feel it. I fail to understand what type of effort is that which does not lead to the desired result. When we think of our domestic problems, all of the aspects come to our view. What is the reason? It is because we are totally engrossed into it. So much so that we feel no rest till we arrive at a solution because it pricks the heart. If conditions are watched, there is no reason that a seeker of normal understanding may not mark them. If a person is whole heartedly attentive and follows the practice, it is sure that the observation would make him feel the Real, but my brother, all these depend upon interest and interest itself is as clever as fish.

FREEDOM AND LIBERATION

- Sri K.C.Narayana

1. "Lord Krishna has made it clear in the Gita that worship of gods may lead you at the most to their sphere only, which is a limited one and far below the point of liberation."[Reality at Dawn pg 7] Those who think that they can continue to have their own mode and method of worshipping deities and functionaries and also practice the system of sadhana as advocated by our Rev. Master would only be swerving away from the path, sure they may return to the path but who knows that may take ages and many lives.

2. What makes us go astray and seek to a) find solutions in deities and other modes of worship and b) find similarities between our method and the so called traditional methods of praise (stotra) and incantations (mantra)? It is only the problems of our life which we sometimes feel as miseries and our desire to get happiness through such methods. Master states that "I wish you to be ever happy, but happiness consists in the due

discharge of one's duty. The Gita lays so much stress upon it. It is in fact the very life and soul of spirituality. One must be prepared to face boldly the difficulties and the worries that happen to come across one's way on the path of duty to all those one might be concerned with. This is but a petty sacrifice which is nothing in comparison to the sufferings of all our successive lives. The only thing I insist upon is the due discharge of duty towards the world and the Divine, and that is all and enough for the attainment of liberation within this life. [Silence Speaks pg 381]

3. The problem of life is not just seeking pleasure or even happiness during our life time, but to seek permanent happiness that is attainable only through freedom from our desires and wishes. Until we find this freedom even as Swami Vivekananda put it we do not know the joy of freedom itself. For this one needs to be freed or liberated from the bindings of the desire and wishes. What is the way and how do we accomplish it in a practical manner. Master says "..., if one is to be brought to the stage of Liberation, "...method for it would be to divert his soul towards the Ultimate. The result shall be that he will go on developing till, by the last moment of his life, he will finally reach the destination and attain Liberation. I can proclaim by the beat

of the drum that none except a worthy Master having at his command the power of transmission can ever bring forth such wonderful results, and that Raja Yoga alone is the path which promises sure success. But this can fall to the lot of those fortunate ones alone who are actuated by an earnest longing for Liberation and are really destined for it. The various successive steps of yoga laid down in Patanjali's system are all included in the one routine process ...and are covered by the abhyasi without undergoing each one separately. But since that is possible only through the help of Pranahuti, I wish more and more abhyasis to come up to it and be profited thereby. [Silence Speaks 423]"

4. "Moksha is commonly presumed to be the final point of most religious pursuits. But moksha may be represented in two ways as salvation and as liberation. Salvation refers to a state of temporary pause in the normal routine of birth and death. This temporary suspension of the normal routine may, in different cases, extend to different lengths of time according to one's attainment. During that period the soul enjoys freedom from rebirth. But after the expiry of that period it returns again into the world to assume a material form. But in the case of

liberation, when once it has been achieved, there remains no possibility of the soul's return to the material form. Liberation is literally the end of the routine of births and rebirths."

5. "Liberation has today become very easy because of the presence of the Divine Personality. The conception of people does not generally go beyond the point of liberation which they take to be the final limit of human approach. But that is a wrong idea. As a matter of fact liberation is the lowest attainment on the Divine path, hence it is just like a toy for a child to play with. Beyond that there is yet a lot to be achieved. The Infinite Ocean lies still ahead. It is a limitless expanse. Have your eyes fixed upon That and only That, and go on and on to trace it out."

6. Master says that "I have a heart ever ready to help anyone who might be in need of help. I take the job not as a master but only as a humble servant of humanity. There are and have been masterly gurus who work and have worked as masters in their time, but I prefer to be a servant instead and to work as a servant for the good of the people in general. Please do what you are told to do, and keep me informed of your day to day progress and also of the difficulties if any. I may assure you that

you can achieve the goal very easily if you go on persistently with constant remembrance."

7. Our Grand Master who throws fresh light on any subject that he touches says that "Attaining freedom from miseries is liberation. Liberation is both permanent and temporary. When the liberation is such that the bondage of sorrow is never felt it is permanent liberation. [Truth Eternal.pg135]"That which is the cause of bondage, when reversed, helps in attaining liberation. There are three causes of bondage: (1) Remembrance, (2) Meditation, (3) Bhajan. When the practice of these three is associated with external things, the result would be birth and bondage. And when they are practiced at heart internally keeping the goal constantly in view, it will result in freedom from external and surface bondage.

1. Remembrance means remembering again and again;
2. Meditation means having the idea;
3. Bhajan means contemplation or continuous meditation.

Reverse these according to the instructions of the Master. There should be resistance to outside impressions, and the inner veil

should be removed. Then gradually the meaning of liberation will become clear and liberation will be attained. [Truth Eternal. pg 138]

8. The impressions and samskaras that we form we know are what we reap as results of karma. Master says "As for Prarabdha Karma, I think and see in my vision that they are in store for bhoga, as every action of body or mind produces some effect. We can attain liberation when we have cleared ourselves of all the past impressions. It is of course a tedious task. In Raja Yoga, they appear for bhoga in an almost fried up state due to abhyas and good guidance. The process of bhoga is also carried on during sleep provided the Master - the essential need in spirituality - is worthy of the task to bring these things round for bhoga in the dream. We have only to unveil ourselves through devotional practices. [Silence Speaks pg 330]"

9. Master asserts that "As long as all Samskaras are not thrown out, there cannot be Liberation [S.S. pg 281]"

10. He gives us enormous hope and courage in attaining liberation by making a categorical statement that "Our system is

meant exclusively for the attainment of Liberation and beyond, hence, far away from baser ideals. I impart the same to every one even from my first contact [Silence Speaks pg 216]"

11. Master makes it point to stress that Raja yoga is the only means for attaining liberation. Once an aspirant asked me whether the word "Raja yoga" was used by Lord Krishna in Bhagavad Gita and the answer for that can be only a "No" but such queries are quasi intellectual and trying to avoid the liberating force of the Master. Lord Krishna who in so many ways said that what the doctrine expounds is the secret doctrine of the Rajas. Be that as it may. Master asserts that "As for the attainment of liberation or complete freedom almost all the great sages of the past and the present agree on the point that Raja Yoga alone is the path that ensures success up to the final point of human approach and everyone dedicated to complete freedom must sooner or later come up to it."

12. Grand Master Rev. Lalaji Maharaj said that "Liberation means becoming free. Freedom from bondage is called liberation. These two conditions are related to the mind. Mind alone experiences. Mind alone accepts and feels bondage and freedom. This

knowing and feeling is knowledge. When the mind thinks itself ignorant, and is keen about knowledge and is interested in it and knows it, it is called knowledge. Likewise, when the mind becomes perturbed on taking a certain condition to be unpleasant, it is called bondage. And when it tries to free itself from that condition and attains freedom, it is liberation or Mukti. Just as knowledge and ignorance are the states of mind, so also are freedom and bondage. Both are illusory and mental acceptations [Truth Eternal .pg 72]

13. Master wrote to an abhyasi "You asked me about Nirvikalpa Samadhi. It is of course a yogic attainment, but it will not solve your problem. It can bring you to a state of salvation but liberation is something else," (Silence Speaks pg 330). This state we know is one where there are no thoughts experienced by the aspirant during meditation.

14. Master clarifies further "Thoughts can be stopped just in a moment, but that will not be in our interest since for the attainment of liberation it is but essential to throw out the buried thoughts after having completed their bhoga" [Silence Speaks 110]. He also states that "We do not stop the thoughts

which come to the abhyasi but we try to clean every centre of the nerves and the mind lake (Chit Lake) itself. We clean the very bottom of the mind lake from where the waves start. If we somehow succeed in stopping its waves, the matter which gives them rise will remain as it is. It is possible that by the force of the will the thought waves may be stopped, but the matter which had given rise to those thought waves remains. And if it is not removed, the liberation is not possible. We should proceed in a natural way so that the poison at the root may be removed. Our associates also complain of the incursions of the thoughts, but they are happy at the same time since they find thoughts less disturbing. We can attain liberation, as our scriptures say, only when we are free from the coil of past Samskaras or impressions. The present Samskaras are so much controlled by themselves that no further Samskaras are allowed to be formed. It is of course a spiritual state. And we come to it easily in Sahaj Marg when we go deep into the Consciousness. "[S S. 112]

15. He strongly affirms ".... that such a masterly type of spiritual training cannot be had anywhere but in our sanstha which runs under the kind grace of my great Divine Master. It is certain that the followers of such a highroad to Divinity have ever been few

at all times and in all yugas. Only those who are destined for liberation are attracted to it with eagerness and zeal." [Silence Speaks 175]

16. Master while exhorting us to develop humility said "As a matter of fact all of us are like beggars at the Master's door, having a begging bowl in hand which the Master readily fills. But when the bowl is already full with things other than spirituality, the question of getting anything from Him does not arise at all, for anything poured into it will flow out at once. The primary thing for us to do is therefore to make ourselves empty of all these so that it may be filled up with Master's grace."

"But it is a matter of pity that I find all my warnings going unheeded; few seem to be trying to develop that amount of capability in themselves. The whole atmosphere is surcharged with the strongest Divine force. Can liberation ever be so easy and cheap? It is definitely the time when everyone should give his entire attention to it, setting aside all other things and feelings. I do not thereby mean to induce you to give up your worldly living, discarding everything including your responsibilities and obligations, but only to give yourself up to

your Master in a spirit of surrender, availing of the time as best you can. The Master does a lot for you even without your knowledge, to inspire you with the true feelings required for your spiritual uplift. But then there must be a true response from your side too. You must promote within him the intensity of feeling which might compel him to push you on and on. That is, as a matter of fact, your part in the enterprise and for that you have to develop intense love and devotion."[S.S. pg 74]

17. Master states that "At the stage of liberation one is relieved of all the five kosas or sheaths, without which one's naked form could not have come into view. Complete freedom from these kosas is an essential feature of Realisation, and that is possible within the life-time of a man too. All these things shall come during the course if only one remains adhered firmly to his final object or goal." [Silence Speaks 392]

18. Master said "If we go with the full force at our command towards our main goal, the world would itself become a second thought. Go on doing the process of meditation till it is matured. This is the last stage of meditation. When we become one with the real thing, the things following it grow so dark that we do not

perceive them. In other words, we become blind in this respect and our vision for the real thing improves and we bring it to such a standard that we are lost altogether. When this condition comes we feel that we are in the state of liberation. If this condition is matured then there is the end of all miseries - no pain, no sorrow, no enjoyment and no pleasure. The machinery of body now works without producing impressions upon us. In other words, the body becomes an automatic machine which runs by itself as duties demand. Here is the end of everything and there is no making of samskaras. Here is the point where we surrender ourselves in toto automatically. This is the essence (Tattva) of the Bhagavad Gita. This is the condition which the angels crave for. It is reserved for the human being alone." [S.S. pg 478]

19. Master wants us to turn totally towards God and treat all existence as his expression which we are duty bound to serve. He says "If we turn our interest towards God in the real sense, then all these things fade out in the end, and gradually the result will be that condition which Lord Krishna has described. What is that condition? Man begins to feel himself actionless and this condition, when it grows and reaches a high level, stops the

formation of impressions or samskaras. And if one ever stepped into this condition and went on further, then what remains? One part of it will be what is called the state of liberation in one's lifetime called jeevan-mokshagati. What a word which people are trying to prove in many ways!" [Silence Speaks 372]

20. Master dismisses the notion that liberation is too tough for the grhastha and asserts that "The popular belief that the attainment of liberation is not only difficult but also impossible within the span of one life is a mistaken notion. Who knows, this very life of ours might be the last one to bring us to the level of liberation. Indeed our Great Master has boldly asserted that one can, for sure, attain liberation in this very life, nay, even in a part of it, provided one is really earnest about it and has the fortune of having a proper guide. This he has practically demonstrated in many instances which only direct experience can prove." [Showers of Divine Grace pg 61]

21. For everything there is a price. One needs to understand that nothing is acquired by no effort. Master stresses this when he says that "Everybody likes freedom. But few take care to acquire `freedom from freedom'. This higher stage is the result of total

submission to Master Supreme. It is all absorbing attachment (bondage) to Reality alone, which liberates one from every other bondage. Liberation can make one free from all the earthly bondages. When a person wants his Evolution, Nature helps him. Doctor gives bitter pills to the patient, even when he loves the patient dearly. God wants to see His creation quite befitting, pious and clean. So it is the Law of Nature that He does everything necessary to open the door of Evolution."[Showers of Divine Grace 88]

22. There is a current belief among us that recitation of the name of the Lord Hari is all and enough to get liberation. This has led to many cults and religions. Master states that "Now about reciting God's name over and over again advised by certain sages as the surest means of Liberation in the Kaliyuga, I believe that unless we merge ourselves in the vibrations produced by reciting God's name we can never be sure of getting the desired result." [Silence Speaks pg 44] Please note the broad minded approach of the Master and understand that he is hinting at the almost practical impossibility of one merging in the vibrations of the name of the Lord. It is a matter of our experience that the same Name of God sung by some is more attractive to us than others.

These Nam Kirtans set to music of sorts is more absorbing to the sensuous ears than the ones sung by devoted ones immersed in the thought of the Master. Frankly please introspect whether you ever liked the song of the Master " deenana..." The sensuousness made you feel that is not attractive. If that is the case of the Master like Rev. Babuji Maharaj what to talk of others. Let us see the facts and choose the reality.

23. Master asserts that "Our method is so simple that for this very reason it sometimes becomes very difficult for people to realise its true significance. Difficulties arise when people do not take God just as He is, but fit Him into numerous artificialities created in their own minds to suit their own taste and likings, and thus put Him completely within the sheath of maya. They worship Him as such, with the result that they themselves get engrossed in maya, or in other words they become the worshippers of maya in gross form. Now if anyone comes up to explain it to them they run away from him thinking that he is trying to delude them. They appreciate more the Mahatmas who, being themselves dyed in various hues of maya, offer them colourful things which are suited to their taste. The common mistake is that they do not care to pay attention to these most

vital facts and they seek for liberation from those who have it not. Really most of them do not have any aspiration for liberation at all. They adhere to gods and goddesses only to serve their worldly ends."[Silence Speaks pg 57]

24. Please observe the humility of the Master when he says "I earnestly pray that all of us, leaving our prejudices, may come to the path of righteousness which promises Liberation."(SDG 123)

25. Master states that "Spirituality ends in Divinity, and Divinity ends in its Real Essence. Man after liberation gains nearness to God; and enters into a sphere where even Silence is silent. Liberation in body is also a chapter in spirituality. Material science cannot explain further after matter is left out. Spirituality is a sort of feeling or consciousness of the Highest. It is the doorway to enter into Divinity pure and simple i.e. the Highest Evenness all along." [Showers of Divine Grace pg 130]

26. Master in his Auto biography noted that "People be (are to be) encouraged to acquire (real) faith; structure and develop themselves; engage in preaching and spreading (real sort of) the

science of the Ultimate (Brahma-Vidya) all around (everywhere). ...Thousands of (past) lives have gone by: no more should now be allowed to slip away. Liberation is not at all something difficult: it requires just (the right) attachment of thought! [Path to Perfection 66]

* * *

The process we start with, and which we lay stress upon, is meditation upon the heart under the guidance of the force of one's master who has attained perfection, and has within him the capacity of transmission. Such a master keeps away things barring our spiritual growth. Spiritual waves from the master continue to flow into our hearts making us calmer and calmer day by day. If we are deep-rooted in meditation, we connect our link with the innermost thing desired. Devotion of course increases the capacity and smoothens the way. If we make our heart the target of masterly force we begin to expand inside, with the result that in the long run we find ourselves stretching throughout the Godly empire.

- Pujya Babuji Maharaj

-

ప్రాణాహుతి యొక్క విశిష్టత

- పూజ్య శ్రీ రామచంద్రజీ మహారాజ్

మహాత్ములు యాదృచ్ఛికముగా జన్మించరు. ప్రపంచము ఆతురతతో యెదురుచూచినపుడు వారు జన్మించెదరని స్వామి వివేకానంద చెప్పిరి. మహాత్ములు వచ్చి వారి పని నెరవేర్చి వెళ్ళిపోయెదరు. ఇది ప్రకృతి యొక్క ధర్మము. ఆధ్యాత్మికతకు నెలవైన భారతదేశము, సనాతనమైన యోగ విధానమును పూర్తిగా మరచి చీకటిలో కొట్టుమిట్టాడుతున్నది.

ఆధ్యాత్మికత యొక్క స్థానములో స్థూలత్వము ఆవరించి యున్నది. అజ్ఞాన మేఘములు పూర్తిగా క్రమ్ముకొని, ప్రాణాహుతి ప్రసారము అనునది మనకు క్రొత్తగా మారినది. అధ్యాత్మికత నిస్సహాయతలోనున్న ఈ దశలో మనలను ఉద్ధరించి, పరిస్థితులను చక్కదిద్దుటకు ఒక గొప్ప వ్యక్తి అవశ్యకత యెంతైనను కలదు.

ఆ పరిస్థితులలో, ప్రకృతియొక్క శక్తి మానవరూపు దాల్చి, భారతదేశములోని ఉత్తరప్రదేశ్ రాష్ట్రములోని ఫతేఘర్‌లో, సమర్ధగురు మహాత్మ శ్రీ రామచంద్రజీ వారి రూపములో భూమికి దిగివచ్చినది. ఈ ఆధ్యాత్మిక ప్రతిభాశాలి, బసంతపంచమి, ఫిబ్రవరి 2వ తేది 1873న ఒక గౌరవనీయమైన కుటుంబములో జన్మించిరి. ఆయన ఆధ్యాత్మిక సాగరమును మధించి సవరించిన ఒక క్రొత్త యోగ

విధానమును కనుగొనిరి. అందరు దీనిని సులువుగా గ్రహించ గలుగుట వలన చాల సమయమును కాపాడుకొనవచ్చును.

ఎవరైనను హృదయముతో ఈ విధానమును చూచినపుడు ఆశ్చర్యమునొందెదరు. ఇపుడు సత్‌తత్వప్రాప్తి చాలా సులభమైనది. ఇది చాల కష్టమైనదను పాత అభిప్రాయము యిప్పుడు తుడిచి పెట్టుకొని పోయినది. సహజమార్గ విధానమని పిలువబడుచున్న ఈ సాధనా విధానములో ముఖ్యమైన ప్రాణాహుతి ప్రసారమను ప్రక్రియవలన పని సులభమైనది. మన దేహములో ముఖ్య భాగమైన హృదయముపై ధ్యానముతో మొదలు పెట్టెదము. యాత్ర మొదలైనపుడు మార్పులు అనుభవములోనికి వచ్చును. మనలో కలుగు మార్పుల గూర్చి "అనంతము వైపు" (Towards Infinity) అను పుస్తకములో వివరించబడినది కావున నేను యిక్కడ చెప్పనవసరములేదు. ప్రతి గ్రంధివద్ద నాలుగు స్థితులు అనుభూతి చెందెదము. మనము ముందుకు సాగుతున్న కొలది మనలోని మార్పులు సరళత్వమును పొందును. జీవుని యొక్క అంతిమ స్థితిని చేరువరకు యివి కొనసాగును.

పిండ దేశములోని అన్ని గ్రంధులలోను మన యాత్ర ముగిసిన పిదప మనము బ్రహ్మాండమండలమునకు చేరెదము. ఇది విశ్వ గతమైనది. ఇచట ప్రకృతి యొక్క అన్ని శక్తులు పనిచేయుచుండును. మనము వాటిలో

లయమగుటకు ప్రయత్నము చేసెదము. ఇది చాల పెద్ద స్థానమనుటలో సందేహము లేదు. కాని దీని తరువాత వచ్చునవి ఇంకను విశాలమైనవి. ప్రతి గ్రంధి దానికదియే ఒక ఖండము. మనము ఆ ప్రాంతములో పయనించునపుడు దాని పరమానందము అనుభవములోనికి వచ్చును. దీని తరువాత మనము పరబ్రహ్మాండ మండలములోనికి ప్రవేశించెదము. ఆ తరువాత ప్రపన్న స్థితి చేరెదము. ఇచట మనకు పరిపూర్ణమైన భక్తి మరియు భగవంతుని గొప్పతనము అనుభవములోనికి వచ్చును. దీని తరువాత ప్రభు స్థితిలో సృష్టిలో మన వంతు అనుభవములోనికి వచ్చును. ఆ తరువాత ప్రపన్నప్రభు స్థితిలో పై రెండు అనుభవములు సున్నితమైన స్థితిలో అనుభవములోనికి వచ్చును. దీని తరువాత వున్న 64 గ్రంధులను నేను కనుగొంటిని. ఈ గ్రంధులన్నిటిలోను యాత్ర ముగించిన వ్యక్తికి శక్తి కలుగును. ఈ గ్రంధులన్నిటినీ దాటిన పిదప కేంద్ర స్థానములో ప్రవేశించెదము. ఇది పరిపూర్ణముగా భగవంతుని సామ్రాజ్యము. నేను కనుగొనిన విధముగా అచట కాంతివంతమైన ఏడు వృత్తములు కలవు. మనకు అత్యున్నతమైన గురువు లభించినపుడు ముందునకు యాత్ర సాగించి ఈ వృత్తములను దాటెదము.

ఇంతటితో మన యాత్ర పూర్తి కాలేదు. ఈ కాంతివంతమైన వృత్తములను దాటిన పిదప, సాధకుడు ఈ

విశ్వమంతా తాను విస్తరించిన అనుభూతిని పొందుట ఆరంభించును. అపుడు దివ్య జ్ఞానము యొక్క స్థితి వచ్చును. ఆ తరువాత పరమాత్మ దర్శనము మన అనుభవములోనికి వచ్చును. చివరగా బ్రహ్మములో లయావస్థ మొదలగును. ఈ స్థితిలో జీవిత సమస్య పరిపూర్ణముగా పరిష్కరింప బడును. మన ఆధ్యాత్మిక కార్యకలాపములన్నిటికి యిదియే ఆఖరి దశ. కాని యిది యెన్నటికి అంతము కాదు. ఈ క్రమమును పూర్తి చేయుటకై అనంతములో ఈదుట మొదలు పెట్టెదము. సత్‌తత్వము వైపు మన ప్రయాణములో, అత్యున్నతమైన స్థితిలో మాత్రమే, శరీరములోని అణువులన్నీ శక్తిగా పరిణతి చెందుట ఆరంభమగును. ఆ తరువాత శక్తి దాని సంపూర్ణమైన స్థితికి పరిణతి చెందును. మానవుడు పరిపూర్ణముగా దైవత్వమును పొంది, తానే ఒక శక్తిగా మార్పు చెందును.

* * *

ఆధ్యాత్మిక లక్ష్యము

(30.1.1982న షాజహాన్ పూర్‌లో బసంత్ పంచమినాడు ఇచ్చిన సందేశం)

"మనమంతా మానసికంగా, నైతికంగా, ఆధ్యాత్మిక పరంగా సహోదరులం. ఇదే మానవ జీవితపు ప్రధాన లక్ష్యము. ఇప్పుడు అవీ, ఇవీ, అన్నీ పోయినవి. నిలచినదల్లా ఆయన పనిలోనూ, పరిసరాల్లోనూ పవిత్రత మాత్రమే. ఇది మనుష్యుల ఆధ్యాత్మిక విధిని పరతత్వముతో తీర్చిదిద్దుతుంది."

- పూజ్య బాబూజీ మహారాజ్

ప్రార్థన

- శ్రీ కే. సి. నారాయణ

ఈరోజు మన ముందున్న విషయము 'ప్రార్థన'.

ఇప్పుడు ఈ ప్రార్థనతో మనము ఏదైనా గాని సాధించగలము అనేది ఒకటి మనము తెలుసుకొనవలసి వున్నది. ప్రార్థన అనే దానిని బాబూజీగారు మన సాధనకు అనుసంధానము చేశారు. ఏవిధముగా తీసుకు వచ్చారు అంటే నిదురించుటకు ముందు చేయవలసిన ప్రార్థనగా చెప్పారు.

"రాత్రి పరుండబోవుటకు ముందు భగవంతుని సన్నిధానమును భావించుచూ, తెలియక చేసిన తప్పులకు దీనతతో పశ్చాత్తాపమును తెల్పుకొనుము. అట్టి తప్పులను మరల చేయనని కృతనిశ్చయముతో వినమ్ర భావనతో క్షమాభిక్షను అర్థించి ప్రార్థింపుము."

దీని ద్వారా మన యొక్క మానసిక స్థితిని గురించి ఆయన అడుగుతున్నారు. ఆ వివరణము గాని మీరు చదివితే ముఖ్యంగా మీరు తెలుసుకునేది ఏమిటంటే:

1. జీవిత లక్ష్యము - జీవిత లక్ష్యము అనగా ఏమిటి?
2. మానవుని జీవితములో పరిపూర్ణత - మానవుని జీవితములో పరిపూర్ణత అనగా ఏమిటి?
3. పరిపూర్ణత - పరిపూర్ణత అనగా ఏమిటి?
4. మనిషి ఎప్పుడు పరిపూర్ణుడు కాగలడు?

దానికి బాబూజీ పరంగా మనకు లభించే జవాబు ఏమిటంటే:

1. నీవు ప్రభువును నిజముగా ప్రభువేయని గుర్తించుట
2. నీవు ఆతని దాసుడవని గుర్తించుట
3. మరియూ నిన్ను నీవు ఆతని సేవకు సంపూర్ణముగా అర్పించుకొనుట

మూడు విషయాలు చెప్పాడిక్కడ. ఇదే మానవ జీవితములో పరిపూర్ణత అంటాడు, మానవ జీవితములో పరిపూర్ణత అంటే ఇదే! అంటే మన అధ్యాత్మిక యాత్రలో గాని, ఆదిభౌతికంలో గాని, ఎటువంటి స్థితిని నీవు పొందినాగాని, నువ్వు చక్రవర్తివి అయినాగాని ఇక్కడ, ఆధ్యాత్మిక విషయంలో ధర్మచక్రవర్తివి అయినాగాని, నీవు ఎటువంటి స్థితిని పొందినాగాని బాబూజీగారి మాటల్లో చెప్పాలంటే, మహాపరిషద్ ఆయనకి ఏద్వైతే వుందో, అది వున్నాగాని, ఆయనే మహాపరిషద్ ఈ రోజు. ఈ రోజు అంటే ఇంకో వెయ్యి సంవత్సరాలదాకా ఆయనే వుంటాడు. అటువంటి వ్యక్తి, అటువంటి విశిష్టమూర్తిత్వము కూడా నేర్చుకో వలసినది, తెలుసుకోవలసినది ఏమిటి అంటే 'భగవంతుడు భగవంతుడే', 'ప్రభువు ప్రభువే'.
ఈ విశిష్టమూర్తిత్వము, ఈ మహాపరిషద్ కూడా ఆ భగవంతునికి దాసులేనని, మరియూ ఆయన సేవకై ఆత్మసమర్పణ చేసుకొనిన వారేనని. అది ఆయన స్థితి.

మన స్థితి, అది ఏద్దైనను, బ్రహ్మాండములో వుండడమో, పర బ్రహ్మాండములో వుండడమో, పిండదేశములో వుండడమో లేక ఎక్కడా వుండకపోవడమో, ఎక్కడ వున్నాగాని ఏదో ఒక స్థితిలో వుంటాము. ప్రభువును ప్రభువుగా ఎఱుక గలిగియుండుట మరియు తాను

దాసునిగా/సేవకునిగా తెలిసి వుండుట. ఎల్లప్పుడును భగవంతుని సేవ చేయుటకు ఇచ్ఛ కలిగియుండుట, భగవంతుని సన్నిధిలోనుండి ఎల్లవేళలా భగవంతుని సేవ చేయుట. ఈ విధముగా తనను తానుగా సమర్పించుకొనుటయే మానవజీవితమునకు పరిపూర్ణత అందురు.

ఇది ఎప్పుడు సాధ్యము అవుతుంది అని అంటే, మనము శూన్యతా స్థితిలో ఉన్నప్పుడు మాత్రమే సాధ్యము అవుతుంది. మన కోరికలంటూ లేకుండా దైవేచ్ఛ మాత్రమే మన ఇచ్ఛ అయినప్పుడు మాత్రమే వీలుపడగల విషయమిది. అందువలన ప్రార్థన చేయడానికి అర్హత ఏమిటి అంటే మొదట నీవు శూన్యతా స్థితిలో ఉండాలి.

అటువంటి వాడు ఎందుకు ప్రార్థన చేస్తాడు? వాడు ప్రార్థన చెయ్యడు. నా ఉద్దేశంలో వాడు కోరుకునేది ఏమీ లేకపోతే, శూన్యతా స్థితిలో వున్నవాడు చేసేది ఏమి ప్రార్థన అని అంటే అది విశ్వ క్షేమము గురించి చేయు ప్రార్థన అవుతుంది.

మన చైతన్యము ఉందే అదే మన యొక్క వ్యక్తిత్వము. అత్యున్నత స్థితికి చేరి, ఆస్థాయిని తనలో

నిలుపుకొనగలిగిన వ్యక్తిత్వము ఎల్లప్పుడూ 'ప్రార్థనా స్థితి' లోనే ఉంటుంది. ఎల్లప్పుడూ దైవము యొక్క ఉనికి వుంటూ, మనమాతనికి దాసులమని మాత్రమే అని గుర్తించుకొను స్థితిలో వుండుటయే ప్రార్థన.

ప్రార్థనా విధానమును, చాలావరకు సాధారణమైన దిగువస్థాయికి మనము తీసుకొని రాగలిగితే, దిగువస్థాయి అంటే నా ఉద్దేశ్యములో స్థూలస్థాయి అని కాదు. ఇటువంటి అత్యున్నతమైన భావన, శూన్యస్థితిలో వున్నప్పుడు మాత్రమే ప్రార్థన వీలవుతుంది. మనము అంతటి అత్యున్నతస్థితి లో లేము కాబట్టి, మనకు అన్వయించుకోవల్సిన పద్ధతి ఏమిటి అంటే ఆయన చెప్పిన ప్రార్థన వచ్చింది. దాంట్లో ఏముంది?
"ఓ ప్రభూ! మానవజీవనమునకు నీవే యధార్థ లక్ష్యము. - అనగా భగవంతుని భగవంతునిగా ఎఱుకగలిగి యుండుట అయినప్పటికీ, మేము మా కోరికలకు బానిసలముగా వున్నాము. ఇక్కడ జరిగిన మార్పును గుర్తించండి. మన నిజస్థితి ఏమిటి? మనము భగవంతునికి దాసులముగా ఉండవలసినది. అలా వుండుట పరిపూర్ణత అవుతుంది. కాని మనము మనకోరికలకు దాసులము అయి వున్నాము. అందుకని ఇది దిగువ స్థాయిలో సవరించిన ఒక ప్రార్థన.

ఇక్కడ ఉత్పన్నమయ్యే ప్రశ్న ఏమిటంటే ఎవరు సహాయము చేయాలి? ఇంతకు ముందున్న విధంగా అయితే, మనము భగవంతునికి సేవ ద్వారా సహాయము అంటున్నాము. కాని మనము ఇంకా ఆస్థాయికి ఎదగలేదు. కాబట్టి మనము ఆయనకు సహాయము చేయగలిగే స్థితిలో లేము. అందువల్లనే మనము భగవంతుడినే మనకు సహాయము చేయమని అడుగు తున్నాము. 'మేము ఆధ్యాత్మికోన్నతికి ప్రతిబంధకములయిన మాకోరికలకు బానిసలమై వున్నాము. ఈ పరిస్థితినుంచి మనలను విముక్తులనుచేసి ఆయనకు సేవ చేయగలిగే స్థాయికి చేర్చమని' కోరుతున్నాము. "ఆస్థితికి మమ్ము గొనిపోవుటకు నీవే ఏకైక దైవము, శక్తివి" అని వేడుకొనుచున్నాము.

భగవంతునికి దాస్యము, మనము భగవంతునికి దాసులము కావాలి. కాని, ప్రస్తుతము మనము కోరికలకు బానిసలమయి వున్నాము. అందువలన, పూజ్య బాబూజీగారికి, అత్యున్నత సూక్ష్మచైతన్యస్థితిలో వచ్చిన ప్రార్థన ఎవరికైతే ఉపయోగపడుతుందో, మనకి ఉపయోగపడాలో, అటువంటి ప్రార్ధన అలా సవరణము చెంది వచ్చినది.

కాని పదవ ఆదేశములో మాత్రం ఆయన అసలు విషయాన్ని స్పష్టము గా చెప్పాడు. మన స్థితి ఏమంటే "ప్రభువు (Master)ను నిజముగా ప్రభువేయని గుర్తించి తానాతని సేవకు సంపూర్ణముగా నియుక్తుడైన దాసుడనని భావించుటయందే మానవ జీవితమునకు పరిపూర్ణత గలదు". ఈ స్థితిలో మనం లేము కాబట్టి ఆ ప్రార్ధన ఇచ్చాడు. ప్రార్ధన ఇచ్చి ఏమన్నాడు? నా చేత కావట్లేదనేసి ప్రార్ధన చెయ్యి అంటాడు. ఎందుకు పడుకునేముందు చేయాలి? మన అంతిమ లక్ష్యము ఏమిటి? విశ్రాంతి, చిట్టచివరి లక్ష్యము విశ్రాంతి.

నీవు పడుకునే దానికి ముందేమిటి. ఇది భౌతికంగా దానికి ప్రతీక. ఇది ఒక విధమైన ప్రతీక. దాని యొక్క నకలు, ఒక అనుకరణ.

మనము ప్రతి రోజు పడుకొంటాము అంటే విశ్రాంతి పొందుతాము. అలా విశ్రాంతి అని దేనిని మనము కోరుకుంటామో అటువంటి స్థితి లోనే మన శరీరము కూడ వుంది. కాబట్టి ఆ శరీరము మనకు సహకరిస్తుంది. అటువంటి స్థితిని మనము అవకాశముగా తీసుకొని ఆ సమయములో ప్రార్ధన చేయాలి అన్నాడు.

ఇప్పుడు మనకొచ్చిన ధౌర్భాగ్యమేమిటి, ఆ నిద్ర మనకి ముంచుకొచ్చేస్తోంది. అది మనలను ప్రార్థనను చేసుకోనివ్వదు. సరే ఒక అర సెకండో, ఒక సెకండో, రెండు సెకండ్లో, ఒక నిముషమో, మహా అయితే పది నిమిషాలో ఇంతకంటే మనం సాధన చేసేది లేదు. ఇక సాధన కూడా లేదు. ఇక్కడ ఇంకా ఏముంది? ఏడవడమే, అయ్యా నాకు చేతకావట్లేదు, నువ్వు సహాయంచెయ్యి. ఇదే కదండి దాంట్లో ఉన్న పరిస్థితి. ఒక మాటలో చెప్పాలంటే అదే పరిస్థితి. దాన్ని మనం చెయ్యలేకపోతున్నాం. ఎందుకు చెయ్యలేకపోతున్నామనంటే సోమరితనము, మత్తు.

ఇలా కాకుండా, మనయొక్క జీవిత లక్ష్యమును నిర్ణయించుకోవాలి. మన జీవిత గమ్యం. ఏదైతే విశ్రాంతి అనేది ముందుగానే మనం నిర్ణయం చేసుకుంటామో, ఈ శారీరక విశ్రాంతి చేసేదానికి ముందు కాస్తంత సమయము తీసుకొని నీయొక్క బలహీనతలు అన్ని కూడా ఆయనకి చెప్పి, నీ తప్పిదాలాయనకి చెప్పి, దానికి పశ్చాత్తాప పడుతూ ఒక విధమైన ఒక అతి వినమ్ర సమర్పణ, అంటే ఏమిటి? వినమ్రతతో, నాచేత కాదు నీవే సహాయం చెయ్యాలి అనే ఒక భావంతో మనం గాని ఆయన్ని కోరుకుంటే దానికి స్పందిస్తాడంటాడు, జవాబిస్తాడు అనంటాడు.44 ఎవరు? మాస్టర్

స్పందిస్తాడంటాడు. దానిలో ఏమంటాడు? ఈ వినమ్రతా భావము వస్తే, వెనువెంటనే అతనొస్తాడంటే, ఎప్పుడొస్తాడు? దానికి ఇంకొక నిబంధన పెట్టాడు. భగవంతుని దృష్టి తప్పితే ఇంకేదీ కోరకుండాగాని, అంటే ఏమిటి? నీవే తప్ప ఇతఃపరంబెరుగను అని చెప్పాలి. లేదులేదు నాకు నేను రేపటి నుంచి నేను ఈ తప్పిదాలు చెయ్యకుండా నా శ్రమతో నేను బాగుపరుచుకుంటాను అనేది కాదిక్కడ. బాగుపరుచు కుంటాననే నిర్ణయం మీరెట్లాగు చేస్తారు. కాని దానిపైన ఆధారపడి మన స్వప్రయత్నముతో మన ప్రయత్నముతో దాన్ని బాగుపరుచు కుంటామంటే మాత్రం అది వీలుపడదు. అప్పుడు భగవంతుని దృష్టి మనవైపు పడదు. ఇంతకుముందు ఆయన చెబుతూ నువ్వు ద్వారకా నివాసా అని మొదలెట్టామనుకోండి, ద్వారకతో పోయినంత మాత్రాన మనకు సమస్యాపరిష్కారము అయిపోతుంది అనేది, రిషికేష్ పోతే అక్కడ సమస్యాపరిష్కారము అవుతుందనుకుంటే, మరి ఆ పరిష్కారము ఎంత వరకు అవుతుందో అంతే అవుతుంది. దాని గురించి చర్చించే అవసరము లేదు. మొత్తము కూడా ప్రభువు చేత, ఆయన వల్లనే మొత్తము జరగాలి అనే ఒక పూర్తిగా ఆయన పైనే ఆధారపడివున్న భావనతో, భక్తితో గాని మనం ప్రార్థన చేస్తే తనకు తానుగా ఆయన దృష్టి నీవైపు మరలుతుంది అంటాడు.

అందువలన, నిదురపోయే ముందు సమయములో మనము నేర్చు కోవల్సింది ఏమిటి అని అంటే, నీ చిట్టచివరి దశ యొక్క ప్రతిబింబముగా నిన్ను నీవు చేసుకొంటున్నావు.

తెల్లవారు జాము వచ్చేసరికి ఏమన్నాడు, మొదటి ఆదేశములో మీకు సూర్యోదయముతో కూడా, అంతకు ముందుగా గాని లేవమని. నీ యొక్క ఆ సమయం ఉపయోగించుకోమంటాడు. మొత్తం దీంట్లో కూడా సత్యపథమార్గ సిద్ధాంతంలో కూడా, ఏదైతే ప్రకృతిలో వుందో దాన్ని పూర్తిగా ఉపయోగించుకొని మన సాధన చెయ్యమంటాడాయన. తెల్లవారు జామునే ఎందుకు చెయ్యాలి, ఎనిమిది గంటలకు నేను లేస్తానంటే, ఎనిమిది గంటలకైన లేవవచ్చు తరువాతైనా లేవవచ్చు అదికాదు ముఖ్యాంశము అక్కడ. ఆయన చెప్పిందేమిటంటే, నీవు ప్రకృతి సహాయము కావాలనుకుంటే, నీకు ప్రకృతి సహాయం చెయ్యాలనుకుంటే, అది వుంది. అందుబాటు వుంది. సంధ్యాసమయం తెల్లవారు జామున కూర్చుంటే ఏదైతే ఇది రెండింటికి, ఒక activity కి inactivity కి సంధ్య వుంటుందో అక్కడ మొదలు పెట్టు నీ సాధన. నువ్వు సాయంకాలం వచ్చేసరికి విశ్రాంతి తీసుకుంటావు. నీవు అలసివుంటావు. మనసులో పెట్టుకో. నీవు దీనికి similar

situation లో ఉంటావు కాబట్టి ఆ సమయములో నీవు ప్రార్థించు అని అంటాడు. అందుకని ప్రార్ధన అనేది అంత సులువు కాదు. ఇది ఒక్కొక్క స్థితిలో ఒక మాదిరిగా వుంటుంది. మొదట్లో సహజముగా చేసినప్పుడు మన బాధలు మనకుంటాయి, అవి నివేదిస్తూవుంటాం. కొన్ని రోజుల తరవాత ఈ బాధలు వుంటూనే వుంటాయి, నాయనా నీపైన నా మనసుంటే చాల్లే అనేసి ఒకటంటాం. సరే నీ పైన నాకు పెద్ద దృష్టి ఏమీ అక్కరలేదులే నాకు నీ పని చేస్తే చాలు అని అంటాం. నువ్వు నన్నేం చూడనక్కరలేదులే, నీపని నేను చేస్తే చాలు అని ఒక స్థితి కూడ వస్తుంది ప్రార్ధనలో. ప్రార్ధనలో మనమేమి కోరుకుంటామంటే కైంకర్యమే చివరిగా అవుతుంది. కైంకర్యమే అంతిమ లక్ష్యము కూడా. మొదట్లో మనకు ఆయన యొక్క సాక్షాత్కారం కావాలని గాని ఆయన సన్నిధానం కావాలని కోరుకుంటాము. కాని ఆ తర్వాత జరిగేదేమిటంటే కైంకర్యమే నాకు సర్వము. కైంకర్యము అన్నిటికన్నా ముఖ్యము, అదే ఆది అదే అంతము అంటాం. ఇవన్నీ కూడా స్థితులు. ఇప్పుడు దాని గురించి అర్ధము చేసుకోవడం బుద్ధి పరంగా అది అంత సులువుగా అర్ధమయ్యే విషయాలు కావు. అందుకే పరంపరలో పెద్దగా దీని గురించి మాట్లాడరు.

ఎందుకంటే ఆ స్థితికి వచ్చినప్పుడు చెబ్దాంలే అని వాళ్ళ ఉద్దేశ్యం.

కాని ప్రార్ధన అని మనకి ఏదైతే ఆయన చెప్పాడో, ఆ సమయమును సాధ్యమైనంత ఎక్కువగా ఉపయోగించుకొనవలెను. కాబట్టి రాత్రి పరుండబోవు సమయములో సోమరితనమును మానేసి కాస్తంత వినమ్రతతో, అణుకువతో మనముగాని ఆయనను ప్రార్థించగలిగితే, మనప్రార్ధన తప్పనిసరిగా విజయవంతమగును. ఆయనపైన పూర్తిగా ఆధారపడినప్పుడు తప్పకుండా ఆయన మిమ్మల్ని వింటాడు. కాని మనలో అన్యధా శరణం నాస్తి అనే భావము మాత్రం మనస్సులో నిండివుండాలి.
నీవే ఏకైక దైవము మరియు శక్తివి. 'ఏకైక' అనే పదానికి అర్ధము చాలా వుందక్కడ. అంటే మనము విశ్వసృష్టికి మూలకారకుడైన దైవము గురించే మాట్లాడు తున్నాము గాని వేరెవ్వరిని గురించి కాదు.

('ప్రార్ధన' గురించి 1996 బసంత్ ఉత్సవములో పూజ్య శ్రీ కే.సి. నారాయణ గారు ఇచ్చిన ప్రసంగముపై ఆధారితము.)

* * *

ప్రార్థన భక్తికి చిహ్నము. అది మనము పవిత్రమైన దివ్యత్వముతో సంబంధము ఏర్పచుకొన్నామని తెలుపును. దివ్య గురువర్యుల భావన మనలో ఏర్పడినప్పుడు, మన స్థితి ఒక దాసునిగా మారును. ఇప్పుడు ఆయన సేవయే ఆ దాసుని విధి. ఇదియే దాసునకు, గురువర్యులకు మధ్య అనుసంధానము.

\- పూజ్య బాబూజీ మహారాజ్

INSTITUTE OF SRI RAMCHANDRA CONSCIOUSNESS
HYDERABAD, TELENGANA

TRAINING PROGRAMME

Institute of Sri Ramchandra Consciousness, Hyderabad is conducting free Training Programme for those who are interested in Pranahuti Aided Meditation for consecutive two days on Second Saturday and Second Sunday of every month. The training programme will be conducted at "IMPERIENCE" training centre. Those who are interested may contact over telephone or log onto our website www.sriramchandra**.in** for registrations.

IMPERENCE

Centre for reaserch and Training in
Pranahuti Aided Meditation

5th Floor, Laxmi Paza, Entrenchment Road,
East Marredpally, Secunderabad – 500 026
Web:www.sriramchandra.in

We have assembled here on a very auspicious occasion to celebrate the Birth Centenary od our Great Master Samartha Guru sri Ram Chandraji Maharaj of Fatehgarh (U.P.). We should utilize this occasion in getting into the Master and Master alone, lwhich will act as food and tonic for spiritual elevation. Remembrance should be in a way ha we feel the thought of remembrance oozing out from the objects everywhere. It is the real remembrance which mortals can have. It is a play for our good.

- Pujya Babuji Maharaj